

[Krag.]

mange og for adskilliges Vedkommende betydningsfulde Foranstaltninger, der er truffet, er vi over for Krisens Virkninger i Dag saa at sige lige vidt. Trykket ligger stadig knugende tungt over forskellige Grene af Erhvervslivet, først og fremmest over Landbruget og dermed desværre over hele det danske Samfund, fordi Landbrugets Vanskeligheder er alles i dette Land. Med Landbrugets økonomiske Misère følger Vanskeligheder for alle Erhverv, ogsaa for Importerhvervene, for Handel og Omsætning, for Beskæftigelsen i det hele taget. Alt drejer sig i Aar og i indeværende Rigsdagssamling som i de nærmest foregaaende om den rette Besvarelse af Spørgsmaalet: Hvilke Foranstaltninger kan træffes, som virkelig og effektivt skaber blivende Lysning? Derfor maa vi spørge: Stiller Regeringen sig dette Spørgsmaal, og sætter den sine Kræfter ind paa at fremskaffe den rette Besvarelse? Vi har egentlig, synes jeg, mærket saare lidt dertil her paa Rigsdagen, og med nogen Ret hævder man det samme ude i Landet. Og medens Regeringen nøler, paa visse Omraader lader 7 og 9 være lige, breder politisk Virvar og stigende Forarmelse sig ude over Landet, Tilliden til Parlamentarismens Evne svækkes, Samfundet undergraves, og mange forskellige Kræfter; fra Kommunisme til Nazisme, arbejder intensivt og maalbevidst paa Samfundets Udhulning. Besynderlige økonomiske og pengepolitiske Vildskud breder sig i Befolkningen og tærer paa Levningerne af svundne Tidens økonomiske Kræfter. Arbejdet paa at dele Befolkningen efter Klasser og Særinteresser, ikke efter Anskuelser, har Vind i Sejlene. Misundelse og Lavsind har frodig Jordbund, og vi lever under en Valglov, som slaar Porten paa vid Gab til den lovgivende Forsamling for disse i Virkeligheden samfundsfjendtlige Strømninger. Derfor, inden denne Rigsdagssamling slutter, maa Regeringen give Folk og Rigsdag klar Besked og klart Svar paa Spørgsmaalet: Er Regeringen i Færd med at udarbejde Plan for en konstruktiv Politik til endelig Sanering af vort Lands Økonomi? Vil og kan Regeringen føre en Politik, som skaber Samling i Folket om Løsningen af Dagens og Tidens altoverskyggende Problemer? Kan Regeringen vise Vej til den virkelige Løsning af Beskæftigelsesproblemet og i Forbindelse dermed give Svar paa det Spørgsmaal, om Regeringen erkender, at Vejen til denne Løsning ikke gaar uden om Rentabilitetens Genskabelse? Efter vor Mening, og saaledes som Udviklingen gaar, er det i den

12te Time, at disse Spørgsmaal besvares, og jeg vilde meget beklage, om Regeringen var blank paa Initiativ og for Plan, thi det er en ansvarløs Skyggetilværelse, som Regeringen i Realiteten fører, det er magtesløse Magthavere, vi har i Spidsen for Styret, og det lader sig ikke fortsætte, thi Landet er efter vor Opfattelse i Nød for et Styre, som vil Maalet og ogsaa evner at skaffe Midlerne til at naa det.

Her nytter det ikke, at man vedblivende beraaber sig paa, at Krisen er international og kun kan bekæmpes ved internationale Midler. Forsøget paa i en nærmere Fremtid at tilvejebringe saadanne Midler brød sammen for snart et Aar siden i Fjor Sommer, da den økonomiske Verdenskonference i London totalt mislykkedes paa Grund af den uovervindelige Modsætning mellem Stormagternes økonomiske Politik og pengepolitiske Planer — til den ene Side Inflationspolitikken under Anførelse af De forenede Stater i Amerika og til den anden Side Guldlandenes dengang ufravigelige Krav om Guldfodens Fastholdelse. Den amerikanske Præsident Roosevelt henviste til, at hvert Land for sig maatte bringe sine Sager i Orden, tilvejebringe sin nationale og økonomiske Genrejsningsplan, før internationale Foranstaltninger kunde sætte ind, og i U. S. A. arbejdes der aabenbart efter en saadan Plan. Om den vil føre til Maalet, kan endnu ingen sige, adskilligt tyder paa, at Vanskelighederne er store, maaske uovervindelige, men i hvert Tilfælde arbejdes der maalbevidst efter Planen. I England er det samme Tilfældet, vi ser allerede Virkningen af de finansielle Resultater, som Finansminister Chamberlain har naaet. Ogsaa i Sverige er der glædeligvis et tydeligt udtalt Fremskridt. Diktaturets Lande skal jeg i denne Forbindelse ikke nævne, men det er aabenbart, at der ogsaa dér er en økonomisk Udvikling under Forberedelse, som sigter mod bestemte Maal, og som ikke viger tilbage for Anvendelse af de Midler, der kan føre dertil. Men her staar vi endnu famlende og usikre over for en fortløbende Krise.

Det maa vel siges, at det, som hidtil er gennemført, og som udelukkende er baseret paa den Forventning, at Krisen ret hurtigt vil udløbe, er Halvheder, som Regeringen endda har maattet drives til fra Etape til Etape, har maattet tvinges ind paa. Det har været midlertidige Foranstaltninger, som ikke fremtraadte som Led i en Politik paa længere Sigt. For en Dels Vedkommende kan jeg sige, at det har været Bedøvelsesmidler, som har været nødvendige, naar man ikke kunde udforme Helbre-